

D ů v o d y:

Stěžovatel, jenž napadá usnesení rekursního soudu jenom potud, pokud jím byl z usnesení prvního soudu vyřazen příkaz majiteli hostinské a výčepní koncese Josefu K-ovi, že se nesmí vzdáti koncese, tvrdí, že podle Šu 331 ex. ř., je-li podle obsahu zabaveného práva určitá osoba zavázána k nějakému plnění, pokládá se zabavení za vykonané, byla-li také této třetí osobě doručena soudní záповěď, by neplnila dlužníkovi, a že když mezi povinným Arturem K-em a poddlužníkem Josefem K-em jest smluvní poměr, podle kterého povinný provozuje koncesi Josefa K-a jako pachtěř za úplatu, stala by se tato smlouva bezcennou, kdyby Josef K. mohl, kdykoliv se mu zlíbí, vzdáti se koncese, že tedy z toho důvodu je bezpodmínečnou povinností smluvníka Josefa K-a, by se koncese nevzdával. Stěžovateli nelze přisvědčiti. Rekursní soud uvádí správně, že Josefu K-ovi nemůže býti ukládáno více, než k čemu jest podle obsahu smlouvy s dlužníkem povinen. Leč tu je závažno, že stěžovatel ani netvrdil ve svém exekučním návrhu, že je Josef K. smluvně zavázán, koncese nevzdati se tak dlouho, jak dlouho má trvati pachtovní poměr. Proto je takové tvrzení v opravném řízení nepřipustnou novotou, a dovolací soud nemůže k němu přihlížeti. Poněvadž Josef K. není v této exekuční věci dlužníkem, nemůže mu býti dán příkaz, aby se zdržel všelikého nakládání zabaveným právem, tedy také, aby se nevzdal koncese, která povolujícím usnesením prvního soudu nebyla a ani nemohla býti zabavena, nýbrž mohla by mu podle § 331 ex. ř. jako třetí osobě pouze dána býti záповěď, aby neplnil dlužníkovi, která však nemůže býti ztotožňována s příkazem dlužníku, že se nesmí vzdáti koncese.

Čís. 6446.

Lhůta druhého odstavce Šu 172 ex. ř. jest propadná, nelze ji prodloužiti aniž odčiniti novou přihláškou následky jejího promeškání. Berní úřad nelze po rozvrhovém roku vyzvati ku specifikaci přihlášených nároků.

Za výdělkovou daň ručí celá nemovitost a nikoliv pouze spoluvlastnický podíl toho, kdo provozuje na nemovitosti živnost.

Jest věcí příslušných finančních orgánů zjistiti a vysloviti, jaká část dávky z majetku (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) připadá na nemovitost a jaká jest čistá hodnota nemovitosti; soud, rozvrhující nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, zkoumá pouze, zda požadovaná část dávky z majetku se podle předložených mu dokladů (§ 210 ex. ř.) týká prodané nemovitosti a zda účtovaný peníz, nepřihlížeje k jeho příslušenství, nepřevyšuje 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, R I 962/26.)

Do usnesení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost čp. 60 stěžoval si knihovní věřitel, pokud byla eráru přikázána výdělková daň a dávka z majetku. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené

usnesení a nařídil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, nařídil nový rok k jednání o rozvrhu nejvyššího podání a vydal pak nové rozvrhové usnesení. D ů v o d y: O námitce rekursu, že první soud neprávem přikázal bernímu úřadu celou částku přihlášenou jako výdělkovou daň 11.612 Kč 88 h, bude možno rozhodnouti teprve, až první soud zjistí, pokud výdělková daň je zjištěna zástavním právem na polovině usedlosti čp. 60 pod položkou čis. 47, což bude se moci státi přesnou specifikací pohledávání finančního eráru 49.774 Kč 05 h, pokud se týče 28.376 Kč 05 h pro daně váznoucího. V tomto směru zůstalo řízení prvního soudu kusým. Pokud se týče výdělkové daně knihovně nezajištěné, pokud tato podle § 76 zákona ze dne 25. října 1896, čis. 220 ř. z., požívá přednostního práva, je rekursní soud toho názoru, že knihovně nezajištěná výdělková daň požívá přednostního zástavního práva na celé nemovitosti, věnované živnosti mlynářské, a je tudíž zjistiti předem po doplnění eventuelní výzvou berního úřadu ku specifikaci této pohledávky, zda a pokud je platiti výdělkovou daň z celé nemovitosti, či pouze z polovice patřící dlužníku. V tomto směru není ve smyslu § 213 ex. řádu vůbec v protokolu o rozvrhovém roku nic konstatováno o tom, zda bylo docíleno mezi účastníky dohody, ani okolnosti pro posouzení věci výsledkem přítomných osob nebyly objasněny. Řízení jest tudíž v těchto právě dotčených směrech doplniti. Rovněž tak je na prvním soudu, by ve smyslu § 213 ex. řádu vyjasnil otázku, pokud vydražené nemovitosti ručí podle § 62 zákona o dávce z majetku za tuto dávku, což může se státi opět specifikací celkových částek, pro dávku z majetku pod položkami 47 a 55 ve vložce čis. 60 váznoucích, při čemž opět budiž přihlíženo k tomu, pokud dávka z majetku vázne na celé vydražené nemovitosti, či pouze na oddělené polovici dlužníku patřící, a vyšetřiti zejména dobu její splatnosti. Soud první stolice před ustánotením nového dražebního roku nechť vyzve podle § 172 druhý odstavec ex. ř. berní úřad ku řádné přihlášce těchto dávek a podrobné jich specifikaci. Poněvadž bez zjištění právě dotčených nelze rekursnímu soudu rozhodnouti ve věci samé, bylo dle §§ 527 c. ř. s. a 78 ex. ř. napadené usnesení zrušiti. N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu téhož knihovního věřitele zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu druhé stolice, by o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu, jímž si jest stěžováno na to, že rekursní soud ve věci nerozhodl, nýbrž zrušil usnesení prvního soudu za účelem doplnění řízení a nového rozhodnutí a že nevyřídil rekurs stěžovatelčin ve všech jeho bodech, nelze upřiti oprávnění. Okolnost, že v rekursu stěžovatelčině byla navržena jen změna usnesení prvního soudu, nikoli též jeho zrušení, nevadila, by, kdyby toho k rozhodnutí bylo třeba, rekursní soud neuznal na zrušení, avšak ke zrušení usnesení prvního soudu důvodu nebylo. Především neobstojí, když rekursní soud zrušil rozvrhové usnesení prvního soudu s poukazem, by po rozumu §u 172 druhý odstavec ex. ř. vyzval berní úřad k řádné přihlášce dávek. K ohlá-

šení daní, poplatků a veřejných dávek podle §u 172 druhý odstavec ex. ř. byl berní úřad již při nařízení dražby vyzván, lhůta k ohlášení nároků již uplynula, jest to lhůta propadná s následky v §u 172 druhý odstavec ex. ř. uvedenými a nelze ani tyto účinky dodatečnou přihláškou odčinit, aniž možno soudu lhůtu výzvou k nové přihlášce prodloužiti. Rovněž neobstojí, když rekursní soud ukládá prvnímu soudu, by vyzval berní úřad ke specifikaci přihlášených nároků. Jestliže snad přihláška berního úřadu v tom směru nevyhovovala, bylo lze ji opravit a doplnit nejpozději při rozvrhovém roku, pozdější doplnění není přípustno (§ 211 poslední odstavec ex. ř.).

Zrušení rozvrhového usnesení prvního soudu a poukaz k doplnění řízení týká se výdělkové daně a dávky z majetku. Ohledně výzvy k nové přihlášce a ke specifikaci poukazuje se k tomu, co bylo shora uvedeno. Při výdělkové dani vzhledem k odporu a obsahu rekursu jde jen o otázku, zda jest požadovaný nedoplatek této daně, když prodána byla jen jedna polovice nemovitosti, přikázati celý z prodané polovice, či jen poměrnou částí, to jest polovinou, jak tvrdí rekurentka. K řešení této otázky netřeba zjištění, zda byla výdělková daň na nemovitosti, pokud se týče na prodané polovici dlužníkově knihovně zajištěna, neboť o pořadí výdělkové daně nejde, an proti přiznanému přednostnímu pořadí ani odpor ani rekurs podán nebyl. Při oné otázce nezáleží dále na tom, zda bylo výdělkovou daň platiti z celé nemovitosti, či jen z prodané její polovice. Že za výdělkovou daň ručí celá nemovitost a nejen spoluvlastnický podíl toho, kdo živnost na nemovitosti provozuje, vyslovil tento nejvyšší soud již ve více rozhodnutích (srovnej sb. n. s. č. 3353, 3502). Zjišťovati shora uvedené okolnosti a k vůli tomu zrušovati rozvrhové usnesení prvního soudu třeba nebylo a zrušovací usnesení rekursního soudu není dle toho opodstatněno. Podklad pro rozhodnutí otázky, o kterou při výdělkové dani se jedná, jest dán a rekursnímu soudu bylo možno, by ohledně nedoplatku výdělkové daně a jeho přikázání již rozhodl.

Ohledně daně z majetku nelze rovněž uznati nutnost nařízeného doplnění a tudíž zrušení usnesení prvního soudu. Do jaké míry a do kdy požívá dávka z majetku přednostního zástavního práva na nemovitosti, stanoví § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 309 sb. z. a n. Dle tohoto §u přísluší na nemovitostech dávce z majetku přednostní zástavní právo nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti, již se týče, a promlčuje se toto právo ve třech letech ode dne, kdy se poslední lhůta dávky stala splatnou. Knihovní zajištění nepřichází tu v úvahu a netřeba je zjišťovati, jak rekursní soud v napadeném usnesení uložil prvnímu soudu. Jaká jest částka připadající na nemovitost, jaká jest čistá hodnota nemovitosti, to zjistiti a vysloviti jest věcí příslušných orgánů finančních (§§ 34 a násl. cit. zák.). Soudu přísluší jen zkoumati, zda požadovaná částka dávky z majetku se podle předložených mu dokladů (§ 210 ex. ř.) týká prodané nemovitosti a zda účtovaný peníz, nepřihlížeje k příslušenství jeho, nepřevyšuje uvedeného procenta zjištěné čisté hodnoty. Potřebné v uvedeném směru doklady náleží předložiti nejdéle při rozvrhovém roku bernímu úřadu (§ 210 ex. ř.), doplnění potom jest nepří-

pustno (§ 211 ex. ř.). Dle toho doplňovati řízení ohledně dávky z majetku zjišťováním knihovního zajištění a specifikací dávky nebylo třeba a nebylo doplnění ani přípustné, nýbrž bylo na rekursním soudu, by podle přihlášky, dokladů a vysvětlení podaných při rozvrhovém roku o dávce z majetku rozhodl. Splatnost dávky zjišťovati nebylo zapotřebí. Vzhledem k ustanovení § 55 zákona čís. 309/20 ve znění zákona ze dne 21. prosince 1923, čís. 6 sb. z. a n. z roku 1924 o splatnosti lhůt dávky z majetku nemůže býti pochybnosti o tom, že promlčení zástavního práva pro tuto dávku nenastalo (§ 62, druhý odstavec zákona čís. 309/20). Zrušovací usnesení rekursního soudu bylo tudíž zrušiti. Na rekursním soudě budiž nyní, aby rozhodl o napadeném přikázání výdělkové daně a dávky z majetku.

Čís. 6447.

Pozemková reforma.

Státnímu pozemkovému úřadu nelze přisouditi ideální kolky proti povinnému ku vyklizení zabraných nemovitostí.

Prohlásil-li Státní pozemkový úřad, že bere zpět návrh ohledně vyklizení zabraných nemovitostí s výslovnou výhradou, že po případě svého času podá opět návrh na jich exekuční vyklizení, jest recurs dlužníka do usnesení prvního soudu, jímž bylo povoleno vyklizení nemovitostí těch, bezpředmětným a jest ho poukázati na ono prohlášení Státního pozemkového úřadu.

Výpověď ze zabraného majetku, daná ohledně určitých knihovních vložek, týká se i parcel, jež z vložek těch byly odepsány po výpovědi, anebo sice před výpovědí, stalo-li se tak po vydání záborového zákona a Státní pozemkový úřad nebyl o odpisu vyrozuměn.

Při exekučním vyklizení a odevzdání podle §u 20 (3) náhr. zák. nelze použiti §§ 3, druhý odstavec a 55 ex. ř., aniž §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. a to ani obdobně, aniž obdoby §u 575, třetí odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, R I 976-979/26.)

Do usnesení prvního soudu, jimiž byla povolena exekuce vyklizením ze zabraného majetku, podal dlužník stížnosti, jímž rekursní soud částečně vyhověl, mimo jiné potud, že nepřiznal Státnímu pozemkovému úřadu proti dlužníku ideální kolky a že nepovolil exekuci ohledně nemovitostí, ohledně jichž vyklizení vzal Státní pozemkový úřad exekuční návrh zpět.

Nejvyšší soud dovolací rekursy dlužníka do potvrzujících částí usnesení rekursního soudu zamítl, dovolacímu rekursu Státního pozemkového úřadu vyhověl potud, že stížnost dlužníka ohledně parcel, ohledně nichž se Státní pozemkový úřad prohlášením vzdal exekučních práv, poukázal na toto prohlášení, ohledně jiných parcel obnovil usne-